

Þér snökkið, grátið! Hvergi' er fundinn friður
 gegn falli synða', er nornir mönnum gölu
 sem vögguljóð, og vel oss síðan geymist
 í vasa klerks í helgidagaspjörum. —
 Í djúpri lotning hengt er höfuð niður,
 sem hræðist þér að líta móti sólu;
 sem óttist þér, að maðksins myndin gleymist,
 ef moldin er ei kysst með fjálgleiksvörum.
 Því fyrirgefning fast með því að skæla;
 því fleiri tár, þess meiri himnasæla.

Það var og er. Það verður samt að breytast,
 og vanans nótt skal hverfa fyrir sólu.
 En vegabót á dimmum dauðans leiðum
 þeim dauðu verður eftirlátin sjálfum.
 Því sanni' er nær, að lífið ætti' að leitast,
 að leysa dag úr fjötrum alda njólu
 og sumra láta' á sínum eigin heiðum,
 en sandinn flétta' í reipi' í dauðans álfum.
 Að vega salt með sorg í tárageimi,
 mun seint að gagni koma' í öðrum heimi.

ÞORST. Þ. ÞORSTEINSSON

RÆÐA

FLUTT Á SAMKOMU KVENNFÉLAGS UNITARA Á NORTH WEST HALL
 13. SEPT. 1904.

EFTIR

STEPHAN THORSON.

Háttvirtu forseti! Heiðraða samkoma!

Nú er sumarið liðið. Haustið er komið, og veturinn að
 nálgast. Þeir eru færri, sem er það gleðiefni, að veturinn er að